A°. 1838. N°. 86.

ZONDAG DEN 28sten. OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 27 October 1838.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te melden Slaven, te weten:

1°. JOANNES VITUS JANSSEN, voor den Slaaf *Anthonie Raspink*: aankomende de *ROOMSCH CATHOLIJKE KERK* en *LIEFDE-FONDS*.

2°. NATHANAEL VOLLENBEEK, GREGORIE CAREL DE L'ISLE en JOHANNES ZWIEP, eigenaren van- en voor den Slaaf *Flink*.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie tot Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

De Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fitz, van Boston, hebbende 25 dagen reis; Passagier: de Heer Joseph Tyndall Tapin.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(Uittreksels uit de Hollandsche Couranten van Augustus 1838.)

NEDERLANDEN.

Met betrekking tot de zoo ongelukkig verwoeste hoofdkerk te Hoorn, leest men in de beschrijving dier stad, voorkomende in het 15de deel van het in 1744, door *J. Tirion* uitgegeven werk: *De Tegenwoordige Staat alder Volkeren*, nog de volgende bijzonderheden, welke misschien onzen lezers niet ongevallig zullen zijn:

»De groote kerk staat tusschen de Kerkstraat en de Nieuwstraat. Het is een ruim en deftig kruisgebouw, dat drie honderd voeten lang, honderd en twintig voeten breed en zeven en zestig voeten hoog is. De middelkerk rust op twaalf, het koor op veertien pilaren. De toren dezer kerk is kunstig gemaakt en honderd negen en zeventig voeten hoog. Behalve deze toren steekt er nog een net spitsje, ter hoogte van veertig voeten, uit het kruiswerk. De groote Kerk werd, in den jare 1369, aangevangen, en aan H. Joannes den Dooper en Cyriacus, immers aan den eersten, toegewijd. Voor dien tijd was er eene houten kerk te Hoorn geweest, die, in den jare 1328, door de vlam verteerd was. Naderhand is de groote Kerk van tijd tot tijd verbeterd, en, na verloop van vele jaren, eerst tot volkomenheid gebragt. — In het jaar 1523 werd er het groote orgel in geplaatst en in het jaar 1528 werd de toren gesticht. In het jaar 1602 werd het nieuwe speelwerk in den toren voltooid. 's Jaars te voren was de groote brandklok die omtrent vijf duizend twee honderd ponden zwaar is, uit den toren, in het klokhuis, dat toen ook 24 voeten hoogar gemaakt werd, overgebragt. In het jaar 1621 sloeg de bliksem in de kerk; doch de brand werd nog gelukkig geblusscht. Het springen van den kruidmolen in den jare 1703, heeft ook eenige schade aan de groote Kerk gedaan."

GROOT-BRITTANNIE.

In de *Sun* leest men het volgende:

Dikwerf hebben de dagbladen melding gemaakt van de bijzondere wreedheid der moordenaarsbenden, die onder den naam van *Thugs* de schrik van Indië zijn. Nog andere trekken uit het leven van enkele indiaansche volksstammen zijn helaas nog hieraan toe te voegen, die ons doen huiveren. Menschen-offeranden zijn bij verscheidene, de gebergten bewonende, stammen nog steeds in gebruik, zelfs in gewesten, die aan den britschen schepter onderworpen zijn; een beambte van het Engelsche gouvernement, in het district Gumsar geeft van daar berigt wegens de wreedmenschen-offeringen zijner bewoners; en waarvan wij ons niet weerhouden kunnen, hier het uittreksel mede te deelen. Het volk over het algemeen, hetwelk in Gumsar leeft, behoort tot de stammen der oorspronkelijke bewoners van Indië, die tegen het gewapend der ingevallen Brahminen zich in de gebergten terug getrokken, en, zonder eenig deel aan de maatschaving van Indië, hoogstens van de Brahminen stelelijke namen en mythologische figuren ontleend hebben. Aan dronkenschap en zwelgerij en de velerlei daaruit voortkomende ondeugden overgegeven, is in hen schier alle menschelijk gevoel verdoofd, zoo verre zelfs, dat ouders dikwerf hunne eigene kinderen tot de offeranden verkoopen aan lieden, die, onder den naam van boeren, openbaren handel met menschenvleesch drijven. Deze lieden is de verpligting opgelegd voor de offers te zorgen, daar zij kinderen koopen of ook wel in den omtrek stelen, en vervolgens weder aan dezulken verkoopen, die eene offerande volvoeren willen. De kinderen, meestal in de prilste jeugd, worden in het gezin van dengenen, die hen offeren wil, opgenomen, en zoo lang met zorg verpleegd tot zij in staat zijn, het afgrijselijk lot te beseffen, waartoe men hen bestemt, alsdan worden zij oplettend bewaakt; ook wel in ketenen geslagen, om hunne vlugt te verhinderen. De voorbereidingen tot de offerplegtigheid duren een geheele maand voort, in welke onafgebroken verlustigingen, drinkgelagen en uitspattingen van allerlei aard plaats grijpen. Daags vóór de voornaame plegtigheid, wordt het kind met bloemkransen gesierd, en, zoo mogelijk, dronken gemaakt, aan eenen paal gebonden, die naast de plaatselijke beschermgodheid ingeheid is, welke uit drie op elkander gelegde steenen bestaat, onder welke het hoofd van eenen olifant of van eenen pauw begraven wordt. De verzamelde menigte danst dan in wilde rijen rond om den paal, onder het gedruisch eener gruwbare muzijk, waarbij zij een kort gebed zingt, in hetwelk zij om gezondheid en rijkdom in wedervergelding voor haar offer smeekt. Daarop wordt aan het kind zijn lot voor den volgenden dag aangekondigd. Op dien dag wordt het offer met olie ingewreven, en wederom aan den paal vastgebonden; ieder der aanwezigen nadert nu tot het kind, en raakt het met de hand aan, en veegt hierdan de olie aan het hoofdhaar af. Nu wordt het offer onder groote praalvertooning, en door muzijk begeleid, het gansche dorp door, en tot aan de offerplaats gedragen, vervolgens voor het afgodsbeeld een kuil gegraven, en daarna een varken geslacht, welks bloed men in den kuil laat loopen; zoodra deze met het bloed gevuld is, wordt het kind, aan handen en voeten gebonden, in den kuil geworpen, en met bamboe-stokken zoolang in het bloed ondergeduken, tot hetzelve gestikt is, terwijl een wild tromsalen belet het minste gekerm of geklag te hooren. Nu snijdt de priester een stuk vleesch af, en begraaft hetzelve, onder vele plegtigheden als offer voor de aarde. Zoodra dit geschied is, werpen zich de aanwezigen op het lijk, een ieder tracht daarvan een stukje vleesch te verkrijgen, hetwelk dan naar huis gebragt, en onder soortgelijke ceremonien begraven wordt; alleen het hoofd mag niet aangeraakt worden. Nu wordt de kuil met het misvormde rif van het slagtoffer gevuld, en daarbij een buffelkalf aangebragt, hetwelk men de vier voeten afhakt, en hetzelve zoo tot den volgenden morgen liggen laat, als wanneer het geslacht en gegeten wordt; hiermede eindigt dan dit ontzettend offerfeest. In andere streken van hetzelfde district, bijv. in Lei-Kampuram, wordt de onmenschelijke wildheid zelfs zoo verre gedreven, dat men het kind niet vastbindt, maar hetzelve levend het vleesch afsnijdt. Hier is te hopen, dat de Engelsche regering, daar zij thans wegens deze gruwelen officieel is onderrigt geworden, daaraan voor altijd een einde zal maken. — Van de groote uitgestrektheid der aalmoezen-bedeelingen, bij feestelijke gelegenheden, welke de wet den indianen als godsdienstpligt, oplegt, kan het volgende dienen. De moeder van twee rijke kooplieden in Calcutta overleed, bij het feestelijke doodoffer, of sraddha, verzamelde zich een getal van 70 a 80,000 menschen; deze werden, nadat de heilige ceremoniën voorbij waren, op rijen in de tuinen der nabij gelegene huizen geschaard, en aldaar de aalmoezen verdeeld; zoo dat ieder bramin eene halve rupij, en ieder andere, zonder onderscheid van godsdienstig geloof, onderdom of kunne, het vierdedeel eener rupij ontving.

De markies van Waterford heeft zijne dolle streken weder met eenen vermeerderd, en is andermaal door de policie tot eene geldboete veroordeeld geworden. Hij was namelijk des Zaturdags morgens ten 5 ure in een beschonken toestand met een paar vrienden en eene vrouw in een cabriolet door de drukst bezochte straten van Londen op de voor de voetgangers bestemde paden gereden. Een policiedienaar, die zulks gezien had, liep hem na, doch kon hem niet bereiken dan, toen het cabriolet, bij het omdraaijen in eene andere straat, tegen eenen steenen paal stiet en daardoor gestuit werd. Met groote moeite gelukte het nu den policie-beambte, daar de vrienden van den markies dan beschonkenen niet uitleveren wilden, dezen in het wachthuis te brengen. Toen hij nuchteren geworden was, wilde hij zich daarmede verdedigen, dat hij een jong paard voor het cabriolet had gehad, hetwelk moeijelijk te regeren was. De policie-beambte verzekerde echter, dat hij gezien heeft hoe de

markies opzettelijk het paard op het trottoir gemend en het dier zelf zweepslagen toegebragt had toen het den rijweg niet verlaten wilde. De markies: »Bij mijne eer, ik heb niet langer dan vijf schreden op het trottoir gereden." De policie-beambte: »De edele markies heeft in Haymarket ongeveer honderd schreden en in Piccadilly weder honderd schreden op het trottoir gereden. De schok, toen hij tegen den paal reed was zoo groot, dat de vrouw op zes schreden afstands uit het cabriolet geslingerd werd." De markies: »Ik zelf ben er uitgevallen; ik houd echter deze aanklagt voor geheel onverantwoordelijk; niemand heeft eenig leed ondervonden, en de policie-beambte is zijnen pligt te buiten gegaan toen hij mij in het wachthuis sleepte." De magistraat: »De policie-beambte zegt dat gij beschonken waart." De markies: »Ik was den ganschen nacht uit geweest en dus ook waarschijnlijk niet geheel nuchteren." De policie-beambte: »Uw vest en uw hemd waren open en uwe borst geheel ontbloot." De markies: »Ik was even zoo gekleed als thans." De policie-beambte: »Uw rok is toegeknoopt, dit was heden echtend niet het geval." De markies: »Mijn paard is eerst vier jaren oud, het heeft nimmer eenen teugel aangehad, en laat iemand maar beproeven of hij het dier door de straten mennen kan; ik geef het ten geschenke aan wie het kan." De magistraat: »Des te onvoorzigtiger was het van uwe Lordschap, met een zoo wild dier door de straten te rijden, en vooral nu, daar de straten voller dan ooit zijn. Hebt gij getuigen?" De markies: »Ja ik kan getuigen stellen, doch ik wil liever niet." De magistraat: »Zoo zij iets verklaren kunnen tegen de beschuldiging, dat gij opzettelijk op het trottoir gereden hebt, wil ik hen gaarne hooren." De markies: »Neen, neen; het zal toch wel op eene geldboete uitloopen, en die wil ik liever dadelijk betalen dan mijne vrienden lastig vallen. De beste getuige zou mijn paard zijn. Ik zal mijn paard halen, zoo het Uwe waardigheid behaagt." Na dit insolente antwoord wilde het policie-geregt niets meer hooren, maar veroordeelde den markies tot eene geldboete van 40 shilling. Deze betaalde ze en verliet dan het geregt, arm aan arm met zijnen vriend, den graaf Waldegrave. Bij deze gelegenheid hebben de openlijke dagbladen veel gesproken over het gebrekkige der strafwetten bij dergelijke policie-overtredingen, dan nij gevangenisstraf of boete opleggen, waardoor de rijke zich met eene kleinigheid afkoopen kan, terwijl de armen in de gevangenis zijne overtreding boeten moet. Overigens wordt aangemerkt, dat de geldboete meestal in geenerlei verhouding tot de gevangenisstraf staat, daar deze laatste zoo lang duurt, dat de gevangene inmiddels twee tot drie malen zoo veel hadde verdienen kunnen als de geldboete bedraagt, met welke hij, zoo hij de middelen bezeten hadde, sich zou hebben kunnen afkoopen. Eene hervorming in dezen tak der wetgeving wordt als even noodzakelijk beschouwd als zulks met betrekking tot het gijzelen voor schuld het geval was geweest.

FRANKRIJK.

De Fransche dagbladen verliezen met iederen dag van hunne politieke belangrijkheid, derwijze stil en onverschillig is het in dit land geworden. Wel blijven sommige nieuwsbladen onvermoeid voorschreeuwen, maar verstandige lieden bekreunen zich niet daarom, wijl men het gewend is. Laity is reeds lang vergeten, hoeveel ook betreffende hem en den zonderlingen prins Lodewijk, uit Parijs, Zwitserland en Stuttgart wordt geschreven. Dat de drukpers te Parijs gebreideld is, wordt wel door den *Temps* voorgegeven, omdat men hem heeft bestraft ter zake van wettrijdige handelingen, maar het tegendeel is waar, hetwelk door verscheiden bewijzen konde worden gestaafd. Zoo hebben de courtisanen zich geruimen tijd bezig gehouden met het gerucht, om den hertog van Nemours als aanstaanden bruidegom der Koningin Victoria voor te stellen, want dat het eene Engelsche Koningin volgens de wet niet vrijstaat met eenen Katholijken Prins in den echt te treden, is den meeste courantiers bekend. Wat konden zij nu later doen dan betreffende Nemours satirieke gezegden uit te kramen? Het carlistische journal *la Mode* verhaalt nu, dat de Prins in de loge der Koningin is verschenen en, zich het zweet van het gelaat vegende, zoude gezegd hebben: *Sapristie*, wat is het heden warm! De Koningin antwoordde: *O yes, le chalour il était beaucoup fort piquant* (gemeenlijk spreken de Engelschen het Fransch alzoo). De prins vroeg daarop, hoe warm in het Engelsch heete, als wanneer hij van Victoria ten antwoord kreeg: *it is hot*, Wel, roep Nemours uit, dat is aardig, het Engelsch schijnt mij zeer gemakkelijk toe. De Koningin zeide daarop: *c'éttait avec un grand satisfaction que je montré ma langue à vois* (ik heb u met pleizier mijnen tong getoond; zij meende de taal). De prins wil haar nu Bernards kunst om te beminnen ten geschenke geven en de Koningin raad hem zich de kunst om te behagen aan te schaffen, welke hij misschien nog niet bezit (*que vous n'avoir peutêtre pas*). Zoodanige geestige uitvallen over eenen Prins van Koninklijken bloede doen zien, dat de drukpers even ongebreideld is als vroeger; slechts dan wanneer de regering regtstreeks als een overweldigd of slecht bestuur wordt voorgesteld, worden op zulke onbehoorlijkheden de wettelijke straffen toegepast. — Men verwacht thans elk oogenblik de bevalling van de hertogin van Wurtemberg. — Eerstdaags zal nog het getal onzer dagbladen met een duitsch journaal vermeerderd worden.

— Onlangs is de eerste oprigter van het *Journal des Modes*, de heer de la Mésanger, overleden. In zijne garderobe vond men 1000 paar zijden kousen, 2000 paar schoenen, 40 paraplujen, 72 blaauwe rokken, 100 hoeden, 90 dozen, 365 hemden; voorts nog 10,000 fr. in geldstukken van heele en halve francs. Hij had de gewoonte om voort met eene paraplui van huis te gaan; maar wanneer hem regen overviel, kocht hij in den eersten winkel dien hij zag, eene nieuwe.

DUITSCHLAND.

Uit Napels wordt het volgende geschreven: Doctor Lorenzo Borsini van Siena, redacteur van de *Vesuvio* en van den *Globe*, heeft zich Donderdag den 24sten Junij, in eenen operazanger veranderd, en zonder vrees als don Bartholo in den *Barbier* het tooneel van St. Carlo alhier betreden: *Letterotte, maestro di cappella, cantanti, impresarii poco contenti di quel che mi ho fatto vélle mia carriera giornalistica, venite ad ndarmicol pensiero, pure di fischiarmi ma cenité.*" [Letterooefenaren, kapelmeesters, zangers en impresarii gij allen, die met mijne handelwijze jegens u, op mijne journalistische loopbaan, weinig te vreden waart, komt, om mij te hooren; komt, al ware het ook slechts met oogmerk om mij uit te fluiten!] Dit waren de woorden van het manifest, hetwelk hij door de gansche stad deed verspreiden, en deze woorden misten hunne werking niet; de schouwburg was met eene naar wraak dorstende menigte opgevuld; velen hadden opzettelijk eene reis naar Napels ondernomen, om Borsini's debut niet te verzuimen; sommigen zetteden brillen op, om des te beter zijne gebreken te kunnen bespieden. De entrébilletten voor de eerste rangen waren ongeloofelijk hoog in prijs gesteld, en werden echter schielijk allen genomen. Van vijf der zelven hadden de verbitterdste vijanden sich verzekerd, die Borsini als modellen voor zijne karikaturen hadden gediend. Twintig anderen waren in handen van jeugdige schrijvers, wier bijdragen hij, in zijne *correspondentie-rubriek*, droogjes of bijtend, als niet geplaatstwaardig moesten worden, had aangeteld; van hoog opgeblazen dichters, wier bombast hij had aan de kaak gesteld, van tooneelspelschrijvers met wie hij onbarmhartig in zijne recensiën den draak gestoken, of wier hersenvruchten hij scherp gehekeld had. Het gordijn ging op, Baroilet zong zijne cavatina, Basiadonna zijne aria voor de guitar; Borsini trad op, hij zong en alle hadden de beleedigingen vergeten, en een bijvalstorm, zoo als te Napels, sedert de onvergetelijke Malibran, er nog nimmer een was gehoord, donderde door de zaal, en Borsini heeft nu 120 dukaten voor iederen avond, dus 20 meer dan de prima donna, en de vijanden zullen voortaan rust van hem hebben, en zijn daarom ook nu zijne vrienden geworden. Dit gelukkig debut, nieuw in zijne soort in de geschiedrollen der tooneelspeelkunde, verdient wel als eene bijzondere merkwaardigheid te worden opgeteekend.

ADVERTISSEMENTEN.

(36728) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd, de navolgende Boedels, als:

Van JOHANNES PETRUS BERNER, (door het overlijden van NANOE van GODEFROIJ) den 21sten September 1838; JACOBUS HENDRICUS VAN DER KAMP, den 23sten dito; JOHANNES JACOBUS ARNOLDI, den 23sten dito; en den Slaaf *PRIMO*, welke overgenomen is als te behooren aan J. F. DIEDERICH, die in de *Nickerie* in anno 1834 zoude zijn overleden, den 24sten dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 27 October 1838.

De fungerende Curator,
JOHs. HELB.

Derde Advertentie.

(38379) Over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek worden verkocht:

Een *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Maagden Straat*, bekend onder La. C. No. 150 Oude Wijk en La. C. No. 11 Nieuwe Wijk; — En een open *ERF*, aan de *Jooden Breede Straat*, La. C. No. 127 Oude Wijk en La. C. No. 9 Nieuwe Wijk; aankomende den Boedel Weduwe G. N. LINCK geb. J. C. VOGT.

Paramaribo den 25 October 1838.

A. KENNEDIJ qq.

Uit de Hand te Koop!

(38389) De KOST- en KWEEKGROND *HANNA'SLUST*, gelegen aan het pad van *Wanica*, groot 500 akkers; met daarop staande *GEBOUWEN*, aanwezige *MEUBELEN*, eene aanzienlijke hoeveelheid *PLUIMVEE, VARKENS, MATERIALEN, GEREEDSCHAPPEN*, een opgeboeid nieuw *vier-riems CORJAAL*, enz. enz.; allen volgens Inventaris. — Aanvrage bij

G. VAN POLEN HULLEMAN qq.

Paramaribo den 28 October 1838.

J. C. TELTING J. Gz. & Co.

(32766) Hebben per de laatste Schepen ontvangen en bieden te koop aan:

VERSCHE *PROVISIEN*, *MANUFACTUREN* en soorten, als: fijne Linnen, Vries Bont, Dambord, &c.; gemaakte Rokken, Jassen, Vesten en Broeken.

Houweelen, geelhegte Houwers, diverse Blik- en IJzerwaren.

Alsmede in voorraad:

Exquise Rhijn- Roode- Port a Port- Champagne en andere fijne WIJNEN.

VISSCHERS GAREN, VISCHLIJNEN en KURKEN.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.